

ת"פ 18125/04/15 - מדינת ישראל נגד לואי רגוב, בהגת הוארין, שאדי הוארין

בית משפט השלום בקריית גת - בשבתו בבימ"ש אשקלון
ת"פ 18125-04-15 מדינת ישראל נ' רגוב(עציר) ואח'

בפני כבוד השופטת נועה חקלאי
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. לואי רגוב (עציר)
2. בהגת הוארין
3. שאדי הוארין (עציר)

הנאשמים

גזר דין בעניינו של נאשם 2

רקע

1. נאשם 2 (להלן: "הנאשם") הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

על פי המתואר בעובדות כתב האישום בתאריך 13.04.2015 בשעה 04:00 נכנס הנאשם לישראל שלא כדין, יחד עם אחרים ושהה בעיר אשקלון בלא שהיה בידו אישור כניסה ו/או שהייה בישראל על פי דין.

טיעוני הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה הגישה את הרשעותיו הקודמות של הנאשם, הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו, לטענתה מתחם העונש ההולם נע בין 4-12 חודשים, הגישה פסיקה. לדבריה הנאשם לא הורתע מענישה קודמת וממאסר מותנה בן 6 חודשים שתלוי ועומד נגדו, ולכן עתרה לענישה ברף העליון של המתחם וענישה נלווית.

3. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם מאוים במקום מגוריו והשהייה שלו שם מסכנת את חייו. הנאשם הגיש עתירה לבג"צ להסדרת מעמדו אך העתירה נמחקה עקב אי תשלום אגרה. ב"כ הנאשם פנה לוועדה ההומניטרית, אך טרם התקבלה ההחלטה בעניין.

הנאשם נשוי לאזרחית ישראלית ואב לילדים בעלי אזרחות ישראלית. (הוצגו תעודות זהות רלוונטיות). לאור הנסיבות המיוחדות ביקש ב"כ הנאשם להאריך המאסר המותנה שתלוי ועומד נגדו.

4. הנאשם ביקש לומר דברים. הנאשם ציין כי הוא אב ל- 4 ילדים, ביקש לקבל אישור לבקר את ילדיו בישראל.

דין והכרעה

5. **הערך המוגן** בעבירה שביצע הנאשם הוא שמירה על בטחון המדינה והגנה על סמכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה.

6. **מידת הפגיעה בערך המוגן** נמוכה בשים לב שהנאשם ביצע את העבירה בשל חשש לחייו במקום מגוריו, וכי לא ביצע עבירות נלוות.

7. **באשר לנסיבות ביצוע העבירה** נתתי דעתי לכך שהנאשם ביצע את העבירה, לדבריו, בשל היותו מאויים, נתתי דעתי להיותו בעל משפחה (אישה וילדים) שהינם אזרחי ישראל, נתתי דעתי לכך כי הנאשם פועל על מנת להסדיר מעמדו בישראל, עם זאת עתירה שהגיש נמחקה לאחר שלא שילם את האגרה הנדרשת.

8. **מתחם העונש ההולם** כפי שנקבע ברע"פ 3677/13 **אלהרוש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.12.14) נע ממאסר מותנה ועד ל- 5 חודשי מאסר בפועל, וכן הימנעות מקנס ועד לקנס בסך 2000 ₪.

אין בידי לקבל את טענת המאשימה כי בשל עברו של הנאשם מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 4-12 חודשים. עברו של הנאשם אין בו כדי להשפיע על המתחם, אלא כדי להשפיע על עונשו של הנאשם בתוך המתחם, ובמקרים המתאימים אף להצדיק חריגה לחומרה מגדרו של המתחם.

9. לא מצאתי כי נסיבות התיק שבפניי קיימת הצדקה לחרוג לקולה או לחומרה ממתחם העונש ההולם.

גזירת עונשו של הנאשם

10. בבואי לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון את השיקולים הבאים:

· זקפתי לזכותו של הנאשם את העובדה שבחר לקחת אחריות ולהודות במיוחס לו.

· לקחתי בחשבון את העובדה שהנאשם היה עצור בתיק זה במשך 4 ימים.

- לקחתי בחשבון את חלוף הזמן מביצוע העבירה. (כשנתיים וחצי).
- לקחתי בחשבון את נסיבותי האישיות של הנאשם. את היותו נשוי לאזרחית ישראלית ואב ל-4 ילדים אזרחי ישראל (הוצגו מסמכים). את טענתו כי מאויים במקום מגוריו (לא הוצגו לכך אסמכתאות), את רצונו להסדיר מעמד חוקי בישראל.
- לקחתי בחשבון את הרשעותי הקודמות של הנאשם. לנאשם 3 הרשעות קודמות בגין 4 עבירות של כניסה לישראל וכן הפרעה לשוטר והתחזות לאדם אחר במטרה להונות. הנאשם נדון למאסרים בגין עבירות אלו, פעמיים נדון למאסר למשך חודש ובפעם השלישית נדון למאסר בן 3 חודשים ו-15 יום.
- לקחתי בחשבון את שיקולי ההרתעה בגדרו של המתחם.

11. תלוי ועומד כנגד הנאשם מאסר מותנה בר הפעלה בן 6 חודשים.

על-פי מצוות סעיף 56(א) לחוק העונשין, התשל"ז 1977, הארכת תקופת תנאי אפשרית "מטעמים שיירשמו... אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

ברע"פ 7391/08 מחאג'נה נ' מדינת ישראל נקבע:
"שיקול הדעת הניתן לבית המשפט בהארכת עונש מאסר מותנה מתמקד במצבים שבהם מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה. עצם אורכו של עונש המאסר על תנאי שהוטל בגין הליך קודם אינו טעם מיוחד להארכתו, במיוחד כאשר הנאשם אינו מראה סימנים אמיתיים של הכרה והפנמה של משמעות התנהגותו הפלילית. הימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל והארכת תקופת התנאי רק בשל היקפו של עונש המאסר על תנאי שיש להפעילו, אינה מתיישבת עם קו עונשי אפקטיבי וראוי בנסיבות מקרה זה."
ראו גם ע"פ 4517/04 מסראווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 119, 127 (2005).

12. לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם קיימת הצדקה להורות על הארכת התנאי. כאמור, הנאשם בעבר נדון שלוש פעמים לעונשי מאסר קצרים יותר, אשר לא היה בהם די כדי להרתיעו. רק בתקופה האחרונה, כשנתיים ממועד ביצוע העבירה החל הנאשם לפעול להסדרת מעמדו בישראל, פנייתו לבג"צ נמחקה לאחר שלא שילם את האגרה הנדרשת.

ארכו של התנאי לכשעצמו אין בו די כדי להצדיק הארכתו.

13. עם זאת, לאור נסיבותי האישיות והמשפחתיות של הנאשם, בשים לב למתחם העונש ההולם שנקבע לעבירה שביצע הנאשם, ובהתאם להוראת סעיף 58 לחוק העונשין התשל"ז 1977, מצאתי כי מתקיימות נסיבות המצדיקות חפיפה בין תקופת המאסר שתוטל על הנאשם לבין המאסר המותנה שיופעל.

עונשו של הנאשם

14. לאור כל האמור אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך חודשיים. מתקופת המאסר ינוכו 4 ימי המעצר שריצה הנאשם מיום 13.4.15 ועד ליום 16.4.15.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 6 חודשים כפי שהוטל על הנאשם בתיק 32100-04-13 בבית משפט השלום בבאר שבע ביום 5.5.2013.

המאסר המותנה שהופעל ירוצה בחופף למאסר שהוטל.

למען הסר ספק על הנאשם לרצות בסך הכל 6 חודשי מאסר, בניכוי 4 ימי מעצרו.

ג. מאסר על תנאי בן חודשיים וזאת לבל יעבור עבירה על חוק הכניסה לישראל במשך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר.

ד. הנאשם יחתום עוד היום על התחייבות בסך 1500 ₪ להימנע מביצוע עבירה על חוק הכניסה לישראל, התשי"ב 1955 וזאת במשך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר.

זכות ערעור לבימ"ש המחוזי בבאר שבע תוך 45 יום מהיום.

23.7.2018